

sen for Optagelse opad er gaaet ud fra, at det ikke er nødvendigt med Hensyn hertil at være meget streng, men at der kan tilstedes Undtagelser, saaledes mener det, at det ikke indeholder nogen betydelig Fare for Kasserne at indrømme en legal Undtagelse fra den fastsatte Norm i saa Henseende under de heromhandlede Forhold. Udvalget foreslaar derfor af Lovforslagets § 6 kun at bevare det, at Optagelse i den nye Kasse, til hvilken en Person ellers vilde have Udgang, ikke kan negtes ham, fordi han har overskredet den i sammes Bedtægter fastsatte Aldersgrændse, og i Forbindelse dermed at beholde den i § 6, 2det Stykke givne Regel, at den i Følge § 14 ellers gjældende Frist for Hjælps Ydelse ikke skal gjælde for den, der optages under de her forudsatte Forhold.

Denne Indskrænkning af Bestemmelsen i Lovforslagets § 6 gjør det imidlertid nødvendigt at hjælpe de paagjældende Personer paa anden Maade, naar Helbredstilstanden staar i Veien for deres Optagelse i den nye Kasse. Bestaar den tidligere Kasse fremdeles som anerkjendt, frembyder der sig den Udvei, at lade dem beholde deres Medlemsret i denne, uagtet de efter de almindelige Regler vilde være udtraadte. Ved en saadan Regel gaar man ikke denne Kasse for nær. I alt Fald er det at paalægge den at beholde sine svagelige Medlemmer, der flytte bort eller af anden Grund komme udenfor dens Kamme, en Tvang, der synes langt mere naturlig, end at paalægge en ny Kasse at optage dem udenfor de normale Helbedsbetingelser. Den gamle Kasse har dog havt disse Medlemmers Bidrag, medens den nye, uden endnu at have faaet noget Bidrag, maa være beløvet paa Udgift for deres Skyld.

En Indvending mod en saadan Ordning, hvorpaa der maa lægges nogen Vægt, er den, at Medlemmets Bevarelse i den gamle Kasse under de omhandlede Forhold udsætter for den Fare, at den gjenfaldige Kontrol med Hensyn til Simulation, hvorpaa Bedtægterne kunne have lagt Vægt, bliver umulig eller uoverkommelig.

Over denne Banfelighed tror Udvalget, at man vil naae ved en Ordning, der

tillader den gamle Kasse, i hvilken Medlemsretten bevares, at begjære, at den nye Kasse, til hvilken den paagjældende Person vilde have Udgang, bortset fra Helbreden, skal paatage sig Omsorgen for Medlemmet, men for den gamle Kasses Regning, saaledes at Opgjørelse mellem Kasserne ved Aarets Slutning finder Sted. Den paagjældende Person har altsaa vel Medlemsretten i den gamle Kasse, men den nye Kasse bestrider det til Sygdomsforfikringen hørende for hans Vedkommende som Fuldmægtig for hin Kasse. Denne Ordning forudsætter, som bemærket, at den tidligere Kasse vedblivende bestaar som anerkjendt. Er dette ikke Tilfældet maatte man søge anden Udvei for at hjælpe de paagjældende Personer. Udvalgets Flertal har dog ment, at det ikke vilde være i en Lov om de frivillige Sygekasser, at Løsningen af dette Tilfælde vilde finde den naturlige Plads. Vilde man nemlig gaa til her at paalægge Kommunen en Udredelsespligt, vilde man nærme sig til den Ordning, der gjør Kommunen til Sygekasse, og derved komme udenfor det nærværende Lovforslags Kamme. Udvalgets Flertal har derfor ikke foreslaaet nogen Regel for dette Tilfælde, hvormod et Mindretal (Chr. Nielsen og Th. Nielsen) foreslaar, at i et saadant Tilfælde skal den nye Kasse være pligtig til at optage den, hvis Helbred efter de almindelige Regler vilde udelukke ham, men at de Udgifter, der derved paadrages den, skulle erstattes den af det Offentlige, d. v. s. den Kommune, der efter de almindelige Regler vilde have at udrede Sygehjælp. Selvfølgelig maa da denne Ydelse af Kommunen ikke betragtes som Fattighjælp, ydet den paagjældende Person.

Efter det Bemærkede foreslaar Udvalget 1ste Stykke af § 6 affattet paa følgende Maade:

„Bortfalder en Persons Ret til at være Medlem af en anerkjendt Sygekasse derved, at han frastytter det Sted eller træder ud af det Fag, den Kreds af Personer eller den Forretning, som Kassen ifølge sine Bedtægter omfatter, eller bortfalder en Sygekasses Anerkjendelse, og Vedkommende derefter inden 2 Maaneders Forløb begjærer